

Μέχρι πρόσφατα οι μαμάδες πίεζαν τα βλαστάρια τους να πάρουν το πτυχίο τους για να μπουν στο δημόσιο. Τώρα πια τα πιέζουν να τελειώσουν το πανεπιστήμιο για να κάνουν αίτηση στα 5μηνα προγράμματα του ΟΑΕΔ. Οι βλέψεις και οι φιλοδοξίες της "αγίας ελληνικής οικογένειας" προσαρμόζονται στα δεδομένα της εποχής. Μόνο ένα πράγμα μένει ίδιο κι απαράλλαχτο: η σιγουριά ότι "για όλους έχει το κράτος".

Οι μισθοί και οι συντάξεις συνεχίζουν να πιάνουν πάτο, η ανεργία έχει αγγίξει τη στρατόσφαιρα και οι τράπεζες συνεχίζουν να καταπίνουν δις προκειμένου να "σταθούν στα πόδια τους". Οι μπάτσοι έχουν πλημμυρίσει τους δρόμους και οι βεβαιότητες των προηγούμενων τεσσάρων δεκαετιών μάς κουνάνε το μαντήλι. Αν ψάχνεις για δουλειά, ο ΟΑΕΔ αναλαμβάνει να σου πει τι σημαίνει εργασία στα χρόνια της κρίσης. Αν απορείς πώς τέλος πάντων θα τα βγάλεις πέρα, το ελληνικό κράτος την έχει έτοιμη την απάντηση: "ζήσε με καμιά 300αριά ευρώ κι αν σε απολύσουν ή αρρωστήσεις, άντε ψόφα". Ωραίο πράγμα ο καπιταλισμός, ε;

Ο ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΙΚΟΝΑ ΑΠ' ΤΑ ΠΑΛΙΑ 5ΜΗΝΑ ΣΤΟΝ ΟΑΕΔ, ΑΝ ΨΑΧΝΕΙΣ ΓΙΑ ΔΟΥΛΕΙΑ

Πριν από τέσσερα χρόνια ήρθε το ελληνικό κράτος και είπε: "τα πράγματα είναι σοβαρά, το δημόσιο χρέος έχει φτάσει στο 120% του ΑΕΠ κι άρα πρέπει να αρχίσει το συμμάζεμα". Και η συντριπτική πλειοψηφία της ελληνικής κοινωνίας συγκατένευσε· έστω και με γκρίνια, έστω και με τσαντίλα. Άλλωστε το αγαπάει το κράτος της και θέλει το καλό του. Σήμερα, τέσσερα χρόνια μετά, όλα δείχνουν ότι "τα κουκιά δεν βγαίνουν". Το περίφημο δημόσιο χρέος έχει εκτοξευθεί στο 170% του ΑΕΠ, οι τράπεζες ετοιμάζονται να πάρουν άλλο ένα δωράκι μερικών δις γιατί εξακολουθούν να "μη βγαίνουν", η ανεργία αγγίζει το 30% κι ένα μεγάλο ποσοστό του πληθυσμού ζει χάρη στις συντάξεις της γιαγιάς και του παππού[1]. Ο ελληνικός καπιταλισμός συνεχίζει να ασθμαίνει. Παρόλη, δηλαδή, την αγάπη και τη στήριξη απ' τη συντριπτική πλειοψηφία, η "άσπρη μέρα δε λέει να φανεί".

Σαν κάτι να πηγαίνει λάθος, θα έλεγε κανείς. Αν, βέβαια, πίστευε ότι οι μισθοί και οι συντάξεις κόπηκαν και τα νοσοκομεία και οι παιδικοί σταθμοί έκλεισαν με ένα και μοναδικό στόχο: να μειωθεί το περίφημο δημόσιο χρέος. Κι αν, βέβαια, ταύτιζε τα συμφέροντά του με αυτά του κράτους. Σε αντίθετη περίπτωση, θα έλεγε ότι εδώ δεν έχουμε να κάνουμε με λάθη και προχειροδουλειές. Εδώ έχουμε να κάνουμε με το ελληνικό κράτος που αποφασίζει να ασχοληθεί με τα προβλήματα του ελληνικού καπιταλισμού καταφεύγοντας στο "πολυεργαλείο" του φασισμού. Γι' αυτό εξαπέλυσε την ολομέτωπη επίθεσή του σε ευρύτερα κομμάτια της εργατικής τάξης. Γι' αυτό μας λέει "ζήστε με καμιά 300αριά ευρώ κι αν σας απολύσουν ή αρρωστήσετε, άντε ψοφήστε". Γι' αυτό γεμίζει τους δρόμους με μπάτσους όλων των ειδών και των στολών. Γιατί τα ζητήματά του δεν είναι επιμέρους (π.χ σταθεροποίηση του χρέους) και δεν είναι πλέον αντιμετωπίσιμα με τα μέσα που χρησιμοποιούσε στα χρόνια της μεταπολίτευσης. Είναι ζητήματα ζωής και θανάτου που ίσως μάλιστα απαιτήσουν πολλά περισσότερα από τη δραστική περικοπή των μισθών για να "τακτοποιηθούν"· όπως για παράδειγμα την εμπλοκή σε έναν πόλεμο[2].

Ε, όχι και "φασισμός" ρε παιδιά...

Μιλάμε για φασισμό όχι γιατί θέλουμε να δραματοποιήσουμε την κατάσταση. Ούτε για να ανασύρουμε μνήμες από το παρελθόν. Κάθε άλλο. Μιλάμε για φασισμό γιατί θεωρούμε ότι αυτό που βλέπουμε να παίρνει σάρκα και οστά μπροστά στα μάτια μας δεν είναι τίποτε άλλο από τη στρατιωτική διαχείριση της εργασίας και της ζωής μας της ίδιας. Γιατί κατά τη γνώμη μας ο φασισμός δεν είναι "εικόνα από τα παλιά". Είναι η "λύση" που επιλέγουν τα καπιταλιστικά κράτη όταν, για παράδειγμα, βρίσκονται στριμωγμένα από μια παγκόσμια οικονομική κρίση. Είναι η συστηματική και επίμονη ενασχόληση με τους εργάτες και τους ανέργους, με τους τοξικομανείς και τις οροθετικές πόρνες, με τους άστεγους κι όσους άλλους "περισσεύουν", η οποία πραγματοποιείται με βία, μέθοδο και μαζικότητα. Σε περιόδους σαν τη σημερινή, όταν εκ πρώτης όψεως η αγορά "νεκρώνει" και τα αφεντικά δεν μπορούν να βγάλουν κέρδος ή τουλάχιστον όχι τόσο όσο θα ήθελαν, το πρόβλημα (για τα αφεντικά και το κράτος) παύει να είναι τόσο το πώς θα εκπαιδευθούν οι εργάτες για να είναι πειθαρχημένοι και παραγωγικοί. Και "πρόβλημα" γίνονται οι ίδιοι οι εργάτες· ως φυσικές υπάρξεις. Με άλλα λόγια, αν τις τέσσερις προηγούμενες δεκαετίες η ενασχόληση του ελληνικού κράτους με τους εργάτες (είτε δούλευαν είτε όχι) συνεπαγόταν και την παροχή υπηρεσιών όπως η εκπαίδευση ή η ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, προκειμένου αυτοί να είναι σε θέση να δουλέψουν και να παράξουν κέρδος για τα αφεντικά, σήμερα κάτι τέτοιο ισχύει όλο και λιγότερο. Σήμερα, η κρατική ενασχόληση με την εργατική τάξη γίνεται με σκοπό το μετασχηματισμό και την απαξίωση της τελευταίας. Όχι από σαδισμό, αλλά επειδή τα αφεντικά "περνάνε ζόρια".

Να, λοιπόν, που σε περιόδους κρίσης το πρωταρχικό μέλημα ενός κράτους μπορεί να γίνει η εξαθλίωση ευρύτατων κομματιών. Να πώς όλο και μεγαλύτερες κοινωνικές ομάδες μπορούν να αντιμετωπίζονται ως "πρόβλημα", ως "παράσιτα". Όχι επειδή δεν ήταν αρκετά "ευέλικτες και ανταγωνιστικές" που θα έλεγε ο ΣΚΑΪ, αλλά επειδή ο ελληνικός καπιταλισμός δεν μπορεί να τις "αξιοποιήσει" με τους τρόπους που το έκανε μέχρι πρόσφατα. Και κάπως έτσι, αυτοί που μέχρι χθες ήταν "χρήσιμοι" γίνονται "άχρηστοι", εκείνοι που παίρνουν επίδομα αναπηρίας γίνονται "βάρος ασήκωτο" κι όσοι ήταν έτσι κι αλλιώς αποκλεισμένοι από τα πάντα (πχ άστεγοι) θα πρέπει πλέον να καταλάβουν ότι "η καρτική υπομονή έχει εξαντληθεί". Φυσικά, δεν υπονοούμε ότι πριν την κρίση όλα δούλευαν ρολόι κι ότι αν, για παράδειγμα, ήσουν ΑΜΕΑ το ελληνικό κράτος σε είχε στα όπα όπα. Εδώ ζούσαμε και τότε κι όλο και κάτι θυμόμαστε.

5μηνη θητεία στον ΟΑΕΔ

Αυτό που τρώμε σήμερα κατακέφαλα δεν είναι μια καταιγίδα, η οποία "πού θα πάει, θα κοπάσει". Δεν είναι μια παράκαμψη μέχρι να "ξαναβρούμε τον δρόμο μας" ούτε ένα έκτακτο περιστατικό. Είναι, αντίθετα, μια διαδικασία μέσα από την οποία μετασχηματίζεται αυτό που αποκαλούμε σήμερα "εργασία" σε αυτό που θα αποκαλούμε αύριο. Γιατί, αν οι κρατικές μηχανές συνεχίσουν για αρκετό ακόμα καιρό να λειτουργούν με την ίδια ταχύτητα και συχνότητα, το τοπίο που θα έχει δημιουργηθεί στο όχι και τόσο μακρινό μέλλον θα είναι σχεδόν σεληνιακό. Με λίγα λόγια, η απαξίωσή μας που δουλεύεται εδώ και χρόνια δεν περνάει μόνο μέσα από την απότομη και δραστική πτώση του βιοτικού μας επιπέδου. Περνάει και μέσα από σχέδια που αποβλέπουν στη μελλοντική διαμόρφωση μιας αβίωτης ερήμου που θα εκτείνεται από το σχολείο και το πανεπιστήμιο μέχρι τη δουλειά και τα υποκαταστήματα του ΟΑΕΔ. Γιατί ο ελληνικός καπιταλισμός τα έχει βρει σκούρα με την οικονομική κρίση και γιατί για να πάρει αυτός ανάσα θα πρέπει η δική μας η ζωή να γίνεται όλο και πιο ασφυκτική και οι απαγορεύσεις και οι αποκλεισμοί να αυξάνονται. Την ίδια στιγμή, το στενό μαρκάρισμα από τους μπάτσους εντείνεται όλο και πιο ξεκάθαρα (γιατί, βέβαια, τέτοια σχέδια δεν τσουλάνε χωρίς κρατική βία) και σιγά σιγά,

όλο και πιο απροκάλυπτα, κάνει την εμφάνισή του από παντού το αυτονόητο: η ζωή σε μια ταξική κοινωνία δεν είναι ακριβώς το τρίπτυχο "σπιτάκι - δουλίτσα - αυτοκινητάκι" που κυριάρχησε μεταπολιτευτικά.

Ας το ξαναπούμε: αυτό που συμβαίνει με όλους εμάς που περίπου δουλεύουμε, που περίπου μας πληρώνουν, που περίπου θεωρούμαστε άνεργοι, που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο "περισσεύουμε", είναι ότι είμαστε η πρώτη ύλη με την οποία χτίζεται άλλο ένα σκαλοπάτι στην ιστορία του ελληνικού φασισμού. Το ελληνικό κράτος ασχολείται με μέθοδο και επιμονή με την περίπτωσή μας γιατί προσπαθεί να δημιουργήσει την εργατική τάξη των επόμενων δεκαετιών. Μια εργατική τάξη πλήρως μετασχηματισμένη, αποτελούμενη από κομμάτια που υπάρχουν σήμερα, αλλά με κάπως διαφορετικά χαρακτηριστικά· προσαρμοσμένα στις κάθε φορά ανάγκες των αφεντικών. Ανεξάρτητα πάντως με το τι θα καταφέρει στο τέλος, αυτό που έχει σημασία είναι ότι προς το παρόν εκείνο που κάνει είναι να οργανώνει τη στρατιωτική διαχείριση της εργασίας, αλλά και της ζωής γενικότερα, ενός συνεχώς αυξανόμενου κομματιού αυτής της κοινωνίας. Κι όταν λέμε στρατιωτική διαχείριση, δεν αναφερόμαστε μόνο στους πάνοπλους μπάτσους που έχουν καταλάβει την πόλη ή το στρατό που δολοφονεί μετανάστες εργάτες στα σύνορα. Αναφερόμαστε και στους υπόλοιπους κρατικούς μηχανισμούς που αν και "φορούν πολιτικά" ενεργούν με όλο και πιο στρατιωτικούς όρους. Το παράδειγμα του ΟΑΕΔ είναι, νομίζουμε, χαρακτηριστικό. Άλλωστε ο Οργανισμός Απασχόλησης Εργατικού Δυναμικού, άρχισε, ήδη από τις αρχές της δεκαετίας του 2000, να ασχολείται περισσότερο με την εργασία και λιγότερο με την ανεργία. Κι όταν το 2001 συστάθηκαν τα Κέντρα Προώθησης της Απασχόλησης, ο ΟΑΕΔ έδειχνε πού το πήγαινε: στο εξής θα αναλάμβανε πιο δραστήριο ρόλο στην οργάνωση και διαχείριση της εργασίας, ενώ η παροχή επιδομάτων ανεργίας θα έμπαινε σε δεύτερο πλάνο. Κοίτα να δεις που ο ΟΑΕΔ "δεν ήταν ποτέ φίλος μας"...

Ας δούμε, όμως, τι κάνει ο ΟΑΕΔ μέσω των πολυθρύλητων προγραμμάτων "καταπολέμησης της ανεργίας" που έχουν εμφανιστεί τελευταία. Ας δούμε για την ακρίβεια τι καταφέρνει με τον έλεγχο και τη μαζική καταγραφή εκατοντάδων χιλιάδων ανέργων, τη διακίνησή τους σε δήμους και περιφέρειες για να κάνουν διαφόρων ειδών δουλειές, την καθήλωσή τους για ένα 5μηνο σε ένα καθεστώς που δεν είναι ούτε ακριβώς εκείνο του εργαζόμενου (δεν υπογράφουν σύμβαση για παροχή συγκεκριμένου έργου, τα ένσημα που παίρνουν δεν είναι συντάξιμα) ούτε ακριβώς του ανέργου (παίρνουν το αμύθητο ποσό των 490 ευρώ, οπότε θεωρούνται μισθωτοί). Κατά τη γνώμη μας αυτό που καταφέρνει είναι να μετατρέπει την εργασία σε κάτι που προσομοιάζει με τη στρατιωτική θητεία: οι "ωφελούμενοι" του ΟΑΕΔ, όπως και οι κληρωτοί, καλούνται να είναι για ένα συγκεκριμένο χρονικό διάστημα γενικώς διαθέσιμοι. Χωρίς απολύτως ξεκαθαρισμένες αρμοδιότητες, μην ξέροντας τι ακριβώς θα τους ζητηθεί να κάνουν την επόμενη μέρα ή ακόμα και πότε και για πού θα πάρουν "μετάθεση". Και φυσικά, δεν μπορούν να αρνηθούν τίποτα. Οι μεν γιατί θα διαγραφούν από τα μητρώα του ΟΑΕΔ και οι δε γιατί θα φάνε φυλακή. Το ότι, βέβαια, οι "ωφελούμενοι" δεν ζουν σε στρατώνες και δεν φοράνε στολές τούς φέρνει σίγουρα σε πλεονεκτικότερη θέση έναντι των στρατιωτών, αλλά αυτά δεν είναι τα παίρνει κανείς τοις μετρητοίς. Άλλωστε, τα "πλεονεκτήματα" στον καπιταλισμό σήμερα υπάρχουν κι αύριο χάνονται...

Δεν έχουμε καμία διάθεση κινδυνολογίας ούτε προσπαθούμε να το παίξουμε "μάντεις κακών ειδήσεων". Κάθε άλλο. Μας φαίνεται όμως ότι οι αποφάσεις που έχει πάρει το ελληνικό κράτος για να διαχειριστεί "το μεγάλο πρόβλημα της ανεργίας" δεν είναι καθόλου αστεία υπόθεση και σίγουρα δεν αρκεί η "καταγγελία και η πίεση για να αποκαλυφθεί η κρατική αναλγησία". Γιατί μέσω του ΟΑΕΔ, το ελληνικό κράτος επιχειρεί να εισάγει μια νέα ηθική της εργασίας. Επιχειρεί να εκπαιδεύσει μαζικά και συστηματικά χιλιάδες εργάτες κάθε ηλικίας να είναι διαθέσιμοι για το κράτος, να υπομένουν αδιαμαρτύρητα τη φτώχεια και την απαξίωσή τους, να μη ρωτάνε πολλά πολλά, να μην μπορούν να πουν "όχι" (σχεδόν) σε τίποτα, να θεωρούν ότι τα πάντα είναι μάταια κι οι ίδιοι παντελώς ανίκανοι να κάνουν το παραμικρό. Αυτά τα εντατικά μαθήματα παραίτησης, ανημπόριας και φόβου είναι κεντρικής σημασίας και γι' αυτό προωθούνται τόσο. Σιχτιρίζεις λίγο στην αρχή που σε πετάξανε εκεί που σε πετάξανε, μετά αρχίζεις να λες "δε βαριέσαι, υπάρχουν και χειρότερα" και στο τέλος σκέφτεσαι "ε, και τι να έκανα δηλαδή; Άλλωστε σε λίγο τελειώνω". Δεν το είπαμε ότι αυτό το πράγμα μοιάζει πολύ με τον στρατό;

Αν το καλοσκεφτεί, λοιπόν, κανείς η περίφημη "κοινωφελής εργασία", ή όπως αλλιώς ονομάζεται, τείνει όλο και περισσότερο να γίνει καταναγκαστική εργασία. Τα "προγράμματα κατά της ανεργίας" γίνονται όλο και περισσότερο προγράμματα υπέρ της σκλαβιάς και το ελληνικό κράτος αναδεικνύεται σε αποκλειστικό τιμητή της εργασίας και της ζωής εκατομμυρίων εργατών και ανέργων. Ας επιμείνουμε εδώ: το ελληνικό κράτος, με τα υπουργεία του και τους μηχανισμούς του· όχι απλώς κάτι θεοπάλαβοι μαφιόζοι της Χρυσής Αυγής. Ε, τώρα αν αυτό δεν είναι φασισμός, τι άλλο να πούμε;

Δεν θα μας σώσει καμία ΓΣΕΕ και κανένας ΣΥΡΙΖΑ

Τα τελευταία τέσσερα χρόνια όλοι κάτι περιμένουν: "κάτι να γίνει", "κάτι να αλλάξει", "κάτι να βελτιωθεί". Κάτι που θα το κάνει κάποιος άλλος και θα τους το δώσει στο πιάτο. Αλήθεια, όμως, τι μπορούν να κάνουν τα κουφάρια της μεταπολίτευσης (όπως η ΓΣΕΕ) που προσπαθούν να ρίξουν καμιά δήθεν "φιλεργατική" προτασούλα στο τραπέζι για να δικαιολογήσουν την ύπαρξή τους; Τι θα αλλάξει αν το 5μηνο του ΟΑΕΔ αντικατασταθεί από μια11μηνη σύμβαση σε κάποια από τις περίπου 1 εκατομμύριο θέσεις που θα πρέπει να δημιουργήσει το δημόσιο, σύμφωνα με τις μελέτες της ΓΣΕΕ και των φίλων της[3]; Τι είδους "ανατροπές" μπορεί να φέρει ο ΣΥΡΙΖΑ, αυτός ο νέος Χουντίνι, που εγγυάται ότι τάχα θα ανακαλέσει τις "άδικες" απολύσεις και θα επαναφέρει μισθούς και συντάξεις στα προ κρίσης επίπεδα; Η απάντηση είναι προφανής: τίποτα δεν μπορούν να κάνουν. Παρά μόνο ίσως να "δώσουν χρώμα" στη βαρβαρότητα: τι δηλαδή, δεν θα ήταν ωραία εκεί που περιμένουμε με τις ώρες στις ουρές του ΟΑΕΔ να ακούγαμε "ποιοτική μουσική" και να πίναμε βαλεριάνα που κάνει καλό και στα νεύρα;

---

1. Σύμφωνα με έρευνα της ΓΣΕΒΕΕ "πλέον βασική πηγή εισοδήματος για το 48,6% των νοικοκυριών είναι οι συντάξεις". Βασίλης Γεώργας, "Ζούμε από τις συντάξεις, όχι από τους μισθούς!", Εφημερίδα των Συντακτών, 24/1/2014.

2. Δεν έχει περάσει και τόσος καιρός από τότε που ο υπουργός Εξωτερικών, Ε. Βενιζέλος, έσπευσε να δηλώσει πρώτος και καλύτερος (παγκοσμίως) ότι μια στρατιωτική επέμβαση στη Συρία θα ήταν ό,τι πρέπει. Μπορεί η λύσσα του να μην ικανοποιήθηκε τον περασμένο Σεπτέμβρη, όμως πού θα πάει, όλο και σε κάποιο πλάκωμα θα χωθεί το ελληνικό κράτος για να δείξει πόσο χρήσιμο είναι (και για να πάρει κανένα φράγκο, φυσικά)...

3. Βλ., "Εναλλακτική πρόταση κατά της ανεργίας από ΓΣΕΕ και Ινστιτούτο Levy", Ναυτεμπορική, 11/3/2014.

Εμείς που γράψαμε και μοιράζουμε αυτή την προκήρυξη είμαστε γυναίκες και άντρες, εργάτες και άνεργοι, φοιτητές, με ή χωρίς κάρτα του ΟΑΕΔ που ζούμε, δουλεύουμε και δυσφορούμε σε αυτή την πόλη. Δεν το παίζουμε χαλαροί, αλλά ούτε και συντετριμμένοι. Μιλάμε κι ενεργούμε συλλογικά κι αυτόνομα, με τις δυνάμεις μας και για λογαριασμό μας. Δεν περιμένουμε κανέναν φιλελεύθερο superman και κανέναν δεινόσαυρο της Αριστεράς να μας δώσει "εγγυήσεις για το μέλλον". Γνωρίζουμε καλά ότι δεν υπάρχει μαγική λύση στα προβλήματά μας ούτε και καμία χρονομηχανή που θα μπορούσε να μας μεταφέρει στη χώρα των θαυμάτων. Γνωρίζουμε επίσης ότι η πραγματικότητα που σκάει καθημερινά στα κεφάλια μας έχει πίσω της σαράντα χρόνια ταξικής ήττας, που όσο να πεις δεν είναι και λίγα. Γνωρίζουμε όμως ακόμα ότι η δυσφορία που αισθανόμαστε κάθε φορά που περνάμε την πόρτα του ΟΑΕΔ ή όταν ακούμε από το αφεντικό κλάψες του είδους "δεν μπορώ να σε πληρώσω αυτό τον μήνα, δεν βγαίνω" δεν είναι μόνο δική μας. Είναι και πολλών άλλων που βλέπουν ότι "περισσεύουν" όλο και περισσότερο, αλλά παρ' όλα αυτά ούτε έχουν πειστεί ότι είναι "για τα σκουπίδια" επειδή έτσι τους λέει το ελληνικό κράτος ούτε και είναι διατεθειμένοι να κάτσουν με σταυρωμένα χέρια.

Ξέρουμε ότι θα μπορέσουμε να επιβιώσουμε, υλικά και διανοητικά, μόνο μαζί με τους ταξικούς μας συντρόφους. Αυτό θέλουμε· και δεν μας παίρνει να μην το θέλουμε.

CLASSWARDOGZ
metrotools - σαχ

Μάρτιος 2014 | Αυτή η προκήρυξη γράφτηκε, τυπώθηκε και μοιράζεται στην πόλη από την αυτόνομη πολιτική ομάδα **CLASSWARDOGZ** | Για επικοινωνία: **classwardogz@gmail.com - autonomia71.wordpress.com**